

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: A. O.**, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 10. 10. 2006, č. j. 41 Cad 21/2006 - 29,

takto:

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

Odůvodnění:

Shora uvedeným usnesením Krajský soud v Brně zamítl návrh žalobce na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 7. 2006, č. j. 41 Cad 21/2006 - 19. Při posuzování předpokladů žalobce pro osvobození od soudních poplatků krajský soud vyšel z toho, že příjem žalobce činí 7851 Kč měsíčně, tedy částku, která výrazně přesahuje částku životního minima. Z této částky platí žalobce měsíčně nájem 1813 Kč, elektřinu 180 Kč, plyn 40 Kč a částku za telefon cca 500 Kč. Žalobce se domáhá ustanovení zástupce pro spor, jehož předmětem je upravení plného invalidního důchodu od 4. 1. 2006 dle nařízení vlády č. 415/2005 Sb. Tarifní hodnota jednoho úkonu právní služby v tomto druhu věci činí 1000 Kč, čemuž odpovídá odměna za jeden úkon právní služby 500 Kč. Předpokládaná finanční náročnost sporu tedy za výše uvedených majetkových poměrů žalobce, které soud řádně zjistil, není taková, aby bylo nutno žalobci pro toto řízení ustanovovat zástupce.

Toto usnesení žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl kasační stížností. Nutno uvést, že podaná kasační stížnost není co do obsahu příliš srozumitelná. Stěžovatel poukázal na to, že krajský soud postupoval nesprávně, neboť jde o újmu ze sociálního hlediska, když stěžovatel potřebné podmínky splňuje. Kasační stížnost, která vyžaduje zastoupení advokátem, považuje za nutnou a nelze tvrdit, že by se v daném řízení mělo jednat jen o jeden úkon tohoto řízení.

Nejvyšší správní soud především podotýká, že pro řízení u Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce žalobce není podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nedostatek právního zastoupení důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti.

Krajský soud po podání kasační stížnosti postupoval ve smyslu § 108 odst. 1 s. ř. s. a předložil kasační stížnost s příslušnými spisy Nejvyššímu správnímu soudu.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel neuvedl, z kterého důvodu, uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) až e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost podává (kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v citovaném ustanovení), z obsahu kasační stížnosti lze však dovodit, že je podávána z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Krajského soudu v Brně v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Pro ustanovení zástupce účastníkovi řízení musí být ve smyslu § 35 odst. 7 s. ř. s. splněny dvě podmínky, a to jednak předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a jednak potřeba ochrany práv účastníka řízení. Krajský soud po posouzení majetkových poměrů stěžovatele vyšel z toho, že stěžovatel nesplňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků; s tímto závěrem se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud. Osvobozen od poplatků může být dle § 36 odst. 3 s. ř. s. účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky. Dostatečnost prostředků není přitom nikde stanovena konkrétní pevnou částkou. Jedná se tak o neurčitý právní pojem, jehož naplnění je nalézáno vždy pro konkrétní případ podle individuálních okolností, a je věcí přezkoumatelného a hodnotitelného úsudku soudu. V daném případě o věci soud uvažil způsobem, který je srozumitelný, přezkoumatelný a nevybočuje z logických pravidel, ani z obvyklé praxe. Při jeho výkladu přitom nedošlo ani k excesu – vybočení z mezí stanovených zákonem. Úvaha soudu, tak jak je uvedena výše, je pochopitelná, i logická, uvážení soudu je podepřeno konkrétními údaji a osvětleno řádným zdůvodněním, a není důvod do jeho úvahy z pozice přezkoumávajícího soudu zasáhnout. Měsíční příjem stěžovatele skutečně výrazně přesahuje částku životního minima, přičemž pravidelné nezbytné měsíční náklady byly v řízení řádně vyčísleny. Zbytková částka pak - při sazbě 500 Kč za jeden úkon právní služby v daném typu sporu - vykazuje možnost úhrady právního zastoupení z vlastních prostředků. To platí i pro možnost více právních úkonů, jak naznačuje stěžovatel, když tyto nemusí být hrazeny všechny z jednoho měsíčního příjmu. Znovu nutno zopakovat, že dostatečnost prostředků ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s. není v právních předpisech určena nějakou konkrétní pevnou částkou. Jedná se tak o pojem, jehož obsah je vždy pro konkrétní případ posuzován a nalézán. Soud musí mít pro takové případy vždy danu určitou míru volnosti a možnosti úsudku ve věci, do kterého přezkoumávající orgán zasáhne, jen jestliže dojde k excesu – zjevnému vybočení z textu zákona, či z logických pravidel. V daném případě soudní uvážení naopak vykazuje značnou

míru pečlivosti, kdy soud shromáždil všechny potřebné údaje, i přesvědčivosti, když vyjádřil logickou, odůvodněnou a přijatelnou úvahu ohledně dostatečnosti prostředků stěžovatele při předpokládané finanční náročnosti sporu. Vzhledem k tomu, že soud nevybočil ve své úvaze z mezí zákona a že tak i podle názoru Nejvyššího správního soudu není splněna jedna z podmínek pro ustanovení zástupce stěžovateli, je nadbytečné zkoumat splnění podmínky druhé (která by s ohledem na povinné zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti byla jinak nepochybně splněna).

Nejvyšší správní soud tedy po posouzení námitek stěžovatele uplatněných v kasační stížnosti uzavírá, že v posouzení právních otázek Krajským soudem v Brně neshledal nezákonnost jeho rozhodnutí. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel ve věci úspěch neměl, nemá proto proti dalšímu účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario). Úspěšné České správě sociálního zabezpečení podle obsahu spisu žádné náklady nevznikly, bylo proto vysloveno, že tomuto účastníkovi se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu